Středa 1. 7. odjezd

Po delší době sezona 2015 začala slibně. Zimní akce Berounka v kulichu se účastnilo 15 otužilců a jako vždy to byla povedená plavba. Světe div se, po šesti letech jsme se začátkem května opět vydali na jarní Otavu. Pro malý stav vody jsme mohli dávat lodě až v Sušici, přesto akce byla velmi vydařená. Po letitých zkušenostech víme, kde je dobře, a proto při plánování letní akce na letošní rok padla volba opět na osvědčenou Francii. Datum odjezdu byl stanovený na 1. července. Na ten den se těšilo dvacet čtyři dospěláků a patnáct dětí. S dobrou náladou čekali a nervózně přešlapovali od půl páté u městského divadla. Roman se svým druhým řidičem Heřmánkem se usmívali už od rána. Rozdávali úsměvy na každého, kdo prošel kolem po chodníku. Roman si organizoval uložení bagáže do kufrů a probíhal obvyklý frmol před odjezdem do daleké ciziny. *„Kde je Jarda?“* zaznělo odněkud z hučícího davu. Jarda se už poučil a dorazil sedm minut před odjezdem. *„Tak to natoč a můžeme vyrazit podle plánu,“* a kontroluji seznam vodáků letmým pohledem. V tom do mě drcne PB a hlesne. *„Není tady Linda.“ „A kde je?“* překvapivě povídám. *„To nevím.“ „ A kdo to má vědět, když ne ty,“* odpovídám ještě zvesela. PB krčí rameny a uklidňuje Elišku: *„Nebreč Elí, tady máš rohlík, já si otevřu pivko a pokud maminka nedorazí, nedá se nic dělat, vyrazíme sami.“* Tak touhle debatou jsme zahájili 45 min čekaní na Lindu, která někde v křoví v parku trucovala a odmítala nastoupit do busu. *„Odjezd se odkládá na neurčito, čekáme na Lindu,“* hlesnu. Většina vodáků se odebrala do zahradní divadelní restaurace hasit žízeň. Po několika telefonátech a jednom tvrdém ultimátu se Linda krátce před šestou objevila v buse. Bez jediného slova vysvětlení si přepočítala děti, usedla a netečně se zahleděla z okna. Otevřela pivko a letmým pohledem dala najevo, proč už nejedeme a na koho se vlastně čeká. Zazněl povel k odjezdu. Roman zařadil a ze všech konečně spadla deka. *„Už jedeméé,“* zařičely děti. Než jsme se naděli, míjeli jsme letiště. *„Kluci, dáme krabicový slušně vychlazený, a kde se víno pije, tam se dobře žije,“* vyhrkl dobře naladěný Luboš. *„Di do hajzlu šmejde, víc toho vylejete, než vypijete. Uděláte bordel a uklízet to se vám nechce. Dejte radši gambáče, které jsem speciálně vychladil k vaší spokojenosti,“* zabučel do vozu ředitel autobusu Roman. *„To známe, pivo bude mít teplotu, že si opaříme jazyk. To už tady několikrát bylo,“* ryčně zařičel Erik a odborně zalovil v lednici mercedesa a vyzkoušel teplotu pivka. *„Nic se nezměnilo, teplý jako chcanky, dáme radši rum,“* a vyrval Mišákovi lahvinku, s kterou se protřelý vodák hodlal mazlit. Mercedes vrněl, klima funěla a všichni včetně dětí měli evidentně dobrou náladu. Když jsme míjeli Beroun, Hanka se přikradla ze zadní pozice, v ruce mapu a usedla na první sedadlo a zvídavě prohodila: „ *Fído, dej mně pivo a napiš to na desítku! Něco mi musíš vysvětlit. Doma jsem se dívala do mapy a našla jsem jenom šest řek a máme jich v plánu devět.“* Než jsem stačil reagovat na dotaz, s velkou kadencí dodala: *„A tu houpavou nepojedu!“* Tak jsem ji ujistil, že se zhoupne na každé řece, kterou pojedeme.

A jedeme, hola hola, Francie nás voláá

Poblíž Žebráku mi Luboš podává studenou plechovku Budvaru. *„Napij se, ať si vylepšíš náladu!“* Beru vychlazenou plechovku do ruky a překvapivě povídám. *„Kde bereš pořád toho vychlazeného Budvárka?“ „To jsou Šimiho zásoby,“* šibalsky prohodil a šklebil se na mě, jak debil na rovnici. Dlouze se zakloním a pustím obsah plnou parou do sebe. Málem se zalknu. Místo piva jsem se s velkou vervou napil vychlazeného ryzlinku. Musím uznat, že to nebyl obyčejný, ale velmi zdařilý krabičák. Kluci když to viděli, tak se mohli pomátnout a bylo tak nějak více veselo. Jak se tak bavíme, najednou je tady poslední pumpa na území ČR. Je kolem sedmé a máme první plánovanou zastávku. Řidiči tankují ropu a ostatní pivo.

Poslední zastávka u pumpy

Po necelé půl hoďce pokračujeme dál. Zábava je opět na vysoké úrovni a vedou se úsměvné řeči. Hned od začátku se pilo měrou úžasnou. *„Dej mi pivo a napiš to na desítku!“* poroučí si malý Yenda.„ *Fído, vždyť jsi dal pivo nezletilému,“* zařičel Mišák.„*Musí si zvykat, jinak umře úplně blbej,“* prohodil Šimi „*a mně dej taky jedno*.“ Kolem dvacáté hodiny míjíme hranici na Rozvadově a začínáme ukrajovat km na německých dálnicích. V tom se zezadu připlíží Šárka. Sedne si vedle mě a začne velký monolog jihočeské učitelky. Hučí a hučí. Vypráví příběhy z učitelského života na její škole. Nezasvěcený by mohl prohodit, na té škole se snad vůbec neučí, vždyť ty učitelé jsou pořád nalití. Šarka má formu a je k nezastavění. Najednou, kde se vzala tu, se vzala, přistála jí v ruce petka s rumem. Napije se, uznale zakývá hlavou a prohodí. „*Naše chemikářka to má pod kontrolou a vyrábí ve sklepě také takovou lahodu. No, u vás to dělá chemikářka, ale u nás na Kladně to umí každý zámečník,“* povídám a beru jí petku násilím z ruky. Šárka diskutuje dlouho do noci, posluchači se mění, jenom řidič zůstává. Když jsem Šárku poslouchal, tak jsem si v duchu říkal: „*Opilý učitel není až tak velká výjimka.“*

Čtvrtek 2.7. řeka Allier Langeac – Lavolote Chillac 14 km

Noc prožil každý po svém. Jízda byla svižná a Roman se nechtěl pustit volantu. Energii si dodával Red Bulem a sem tam si zahryznul do kedlubny. Kolem půl sedmé jsme zastavili na parkovišti před Lyonem. Zastávka byla povinná, tak byl čas i na kafe a malou očistu. Využili jsme hygienické zařízení parkoviště a čerpací pumpy. Po půl hodině Heřmánek usedl za volant a po dlouhých letech se držel pevně volantu v pořádném busu. Čeká ho zkouška ohněm – průjezd Lyonem. Vyráží na své první velké řidičské dobrodružství v cizině. Šlo mu to náramně a všichni byli v pohodě včetně ředitele mercedesu. Průjezd lyonskými tunely zvládl bravurně. V buse se zavzpomínalo na filmové hlášky z Vinnetua a na katastrofické ruské filmy.

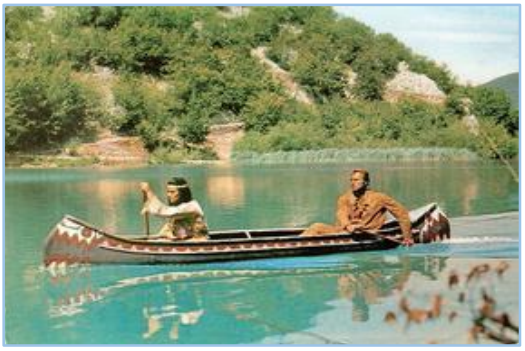

Naši hrdinové z mládí

Každý kdo si vzpomněl, přispěl s nějakou hláškou k dobré náladě. Nejvíce jsme se pobavili hláškou svalnatého modrookého Freda z filmu „Poklad na stříbrném jezeře“:
„Pomstím svého otce a sám přitom zahynu,“

Velký ohlas měl také ruský agent Ilja, který dostal za úkol opravit výškové kormidlo. Protáhl se velmi šikovně turbínou, hasákem opravil porouchané kormidlo a vrátil se stejnou cestou do letadla. Řehtali jsme se hodně dlouho a cesta ubíhala ve veselém duchu.

Zde jsme měli malou pauzu

Přípravy před vyplutím

Kolem desáté jsme si udělali půlhodinovou přestávku a poté odjeli směr Le Puy a dál k Langeac na řeku Allier. Do Langeac, našeho prvého startu jsme dojeli kolem půl dvanácté. Byl velmi slušný pařák. Slunce řádilo a bylo hodně přes 30° C.

Roman obratným manévrem zaparkoval bus vedle kempu a začali jsme poklidně vykládat lodě z vleku a nosit je k řece na břeh. Začal běžný šramot. Každý se připravoval na prvou jízdu a mazal se ochranným krémem nebo mastí, někteří jedinci rumem. Další sháněli čepici, klobouk, plavky nebo to správné triko. Všichni pamatovali i na pitný režim. Matky neustále upozorňovaly svoje potomky, co si mají a nemají vzít na sebe a do lodi. Klasický cvrkot před vyplutím. Než se dal povel k odjezdu, Yenda s Heřmánek pokřtili nové lodě šampíčkem a mohlo se vyrazit. Tradičně jsme si udělali společné foto a postupně jsme nasedali do lodí. JK se ochotně ujal role poslední lodě a kolem 13. hod jsme si všichni užívali pohody na vodě. Řeka nebyla záludná, ale celkem svižná. Po chvilce jsme se dostali pod most, kde na nás čekal Roman a házel po nás vychlazené gambáče. Rybáři, kteří byli na břehu, nevěřícně kroutili očima a vůbec netušili, co ten magor dělá. Po necelé hoďce jsme se dostali k prvému jezu.

Každá nová loď se musí pokřtít

Pro zkušené vodáky známá šupna nebyla žádný problém. Ostatní se trochu s peřejkami popasovali a pokračovali dál. Užívali jsme si všichni náramné počasí a špičkovou náladu. Na jedné písečné pláži jsme si udělali cca 20min pauzičku a kolem páté jsme dopluli do cíle. Roman už čekal na místě a pozvolna jsme navázali lodě. Po ukončení nezbytných činností jsme se vydali na místo, kde jsme hodlali přespat. Hotel Hillari bylo už předem vytipovaný, takže Roman po necelé půl hodině už držel v ruce pivko a užíval si zaslouženého oddechu po 24 hod šichtě. Již známá štěrkovna nás opět přivítala s otevřenou náručí a každý si podle svého zkrášlil zbytek velmi dlouhého dne. Jedlo se, pilo se, dalo by se říci, že i někde hodovalo. Všeho bylo dost a piva ještě víc. My, teda Heřmánek, ředitel autobusu a já jsme se odbyli kusem špeku a jako vždy cibulí a česnekem. Otevřela se lahodná kořalka a bylo tak nějak velmi dobře. Sluníčko bušilo na rozpálenou zem a žízeň stále neodcházela. Hodnotil se den a vedli se moudré řeči. Do již tak dobré nálady se naladily kytarky a začalo se i s uměním. Hrálo se pro potěchu i zábavu. Někdo i zpíval a kolo zábavy mělo stále větší otáčky.

Venca a JK v dobré náladě si zpívají, „Jen pro ten dnešní den, stojí za to žít“

Heřmánek hrál tradiční hity a ženský se rozplývaly tak, že si otevřely další láhev vermutu. Oči jim zářily a rozdávaly pohodu kolem sebe plnými hrstmi. Dokonce i své potomky nechávaly poslouchat, aby nasávaly tu správnou radost ze života. Nálada vydržela až do půlnoci a pak jsme se postupně rozešli někam uložit. Velká většina pro velký dusno zvolila širák a ostatní zalezli do stanového plátna. Kolem jedné hodiny se zvedl vítr a začalo trochu pokapávat. Začalo vojenské cvičení. Během několika okamžiků ten, kdo spal pod širákem, začal pobíhat a snažil se postavit za tmy stan. Po chvilce přeháňka skončila a nastal opět noční klid, který vydržel až do rána.

Z leva: Mišák, Terezka předposlední lenka a Venca,

Lúďa v peřejce a Hanka je už ve střehu

v peřejích Allieru

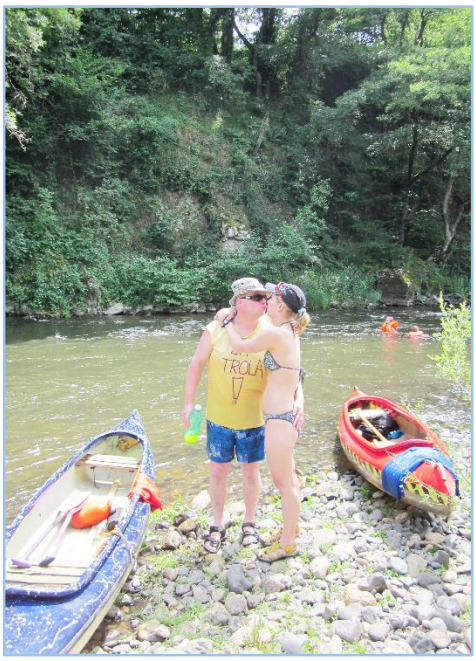

Na jezu

dojezd do Lavolete Chillac

prvý kemp - konečně klídek, pohoda,

Pátek 3.7. řeka Dordogne – Argental – Brivezac 18 km

Tak vás po ránu všechny zdravím. Včera to bylo moc dobrý, bylo dobře, že jsme šli brzo spát. Ještě chvíli a byli bychom všichni vožralí,“ prohodil již dobře naladěný Venca, který už držel v ruce pivo a vařil česnečku. *„Ale vždyť jsi byl jako doga, lezl jsi do spacáku rukama napřed,“* povídám a kontroluji polívku letmým pohledem. *„Ale stejně to byl na začátek velmi povedený večírek,“* kontroval Václav a začal dochucovat polívku. V jedné ruce magi a v druhé rum. *„Hlavně se nespleť a nevychlastej to magi a do kastrolu nenalij rum. To by ti na haldě už nikdo nesvěřil dělat vánoční polívku pro rozvedený,“* zvesela prohodil Roman. Kolem osmé už byl v tábořišti čilý ruch. Slunce se už čiperně pohupovalo na obzoru a slibovalo opět parný den. Odjezd byl stanoven trvale na devátou hodinu a tak každý využil možnosti se ještě před odjezdem vykoupat v chladivé řece. Před devátou už teplota byla vysoko nad 25^{0}C. JK už byl ve vodě třikrát a stále se držel za hlavu a tvrdil všem, že to vedro nepřežije. Ve stanovený čas Roman zaroštoval v mercedesu a vyjeli jsme směr Argentál. JK se začal holit a dával si velmi záležet, aby někde nenechal dlouhý vous. *„Proč se holíš?* T*o už teď ten ksicht nevylepšíš,“* prohodil jsem. *„To abych vypadal lepší, aby mně prodali chlast.“ „To zase tak dobře neholí,“* odpověděl řidič a bravurně se vyhnul bábě, která táhla káru se senem. *„Hele nech si blbý kecy a řekni mi radši, jestli pivo je už studený.“ „Tak to rozhodně nebude, ale tobě bude slušet i teplý,“* zvesela prohodil. PB, který se zájmem poslouchal tuto duchaplnou debatu jen tak prohodil: *„Aby zase nebylo přechlazený.“* Projížděli jsme členitou krajinou a bylo se na co dívat. Měli jsme před sebou cca 155 km. Každou chvíli někdo upozornil na nějaký hrad či přírodní zajímavost. Příjemnou cestovatelskou atmosféru přerušil PB, který najednou povídá: *„Pánové, támhle je kostel nějaké trojice.“ „ To není, magore, kostel, ale sýpka na zrno nebo hasičárna,“* opravil jeho výrok Mišák. Po příjezdu do Argentálu jsme prvně vyhledali Super U a doplnili zásoby. Hodiny ukazovaly něco po 13 hod a začali jsme sundávat lodě z vleku. Zastavili jsme na pravém břehu řeky pod přehradou, kterou jsme měli vlevo před sebou. Řeka byla zarostlá vodní květenou a vytvářela neprůjezdné zelenobílé souvislé ostrůvky. Lodě jsme skládali na břeh, když najednou ke mě přiběhne vyděšený Roman a vyhrkne: *„Ty vole, kam chcete jet, vždyť támhle je zeď.“* Nechápavě jsem se na něj podíval a povídám: *„Tak to zkusíme tentokrát na druhou stranu, to je přehrada. Nejhorší smrt je z vyděšení, Romane.“*

zarostlá řeka Dordogne

Polkl dlouze a prohodil: „*Já jsem ale debil, ale slib mi, že to nikde neřekneš, ani na Kukliku, tam bych už nesměl.“* Tak jsem mu slíbil, že to nikomu neřeknu, ale že to napíšu, o tom nebyla ani řeč. Kolem druhé už všichni seděli v lodích a prodírali se zarostlou řekou. V těchto místech byla řeka pokryta zeleným kobercem nějaké vodní rostliny s malými bílými kvítky. Po několika desítek metrech už jsme jeli po čisté vodě. Projížděli jsme městem a byli jsme pro lidi dost velká atrakce. Řeka byla celkem svižná. Pěkné okolí a k tomu vymazlené počasí. Na lodích vládla spokojená nálada, co víc si přát. Děti dováděly a řičely radostí a matky spokojeností. Zastavili jsme dvakrát na koupání a asi po čtyřech hodinách jsme už hledali očima Romana s busem. Zahlédli jsme kemp a tak zazněl povel k vylodění. Když jsme vylezli na břeh, tak jsme žádný personál neviděli. Šel jsem zjistit podmínky do recepce, ale nikde nikdo. Tak Roman nacouval do kempu a začali jsme nakládat lodě.

Najednou se objevila mladá dáma. Očividně byla naštvaná a svižnou kadencí se do nás pustila. Rozhazovala rukama, asi co tam děláme. Pochopili jsme, že jsme v soukromém kempu a že jsme nepožádali o povolení tam zajet. Erik se jí pak snažil anglicky vysvětlit, že řidič neumí francouzsky a že může být ráda, že to tam z toho kopce zabrzdil. Pak mávla rukou a dokonce vyloudila omluvný úsměv. Bydlení jsme si našli v Argentálu na levém břehu. Bylo to takové akorát pěkně zastrčené veřejné parkovací místo pro rybáře hned vedle řeky. Místo se zalíbilo všem hned na první pohled. Začal obvyklý šramot kolem večeře a bydlení. Každý si našel to svoje místečko a začali kulinářské orgie. Venca měl za celý den solidně nakoupeno, tak se mu povedlo třikrát zvrhnout brambory. Erik situaci komentoval. *„Tak to jsou třikrát mytý brambory.* Venca se nenechal vyvézt z míry a vždy se napil z lahve. Postavil opět brambory na vařič, který nehořel. Když to po chvíli zjistil, zamumlal: *„Zapalte ten hořič, ať se to konečně uvaří.“ „A je to tady, učitel češtiny z haldy se ozval,“* prohodil jsem. Roman se staral o dochucení hlavního jídla a vymačkal velkou dávku kohouta do guláše. Mišák, který ho sledoval, povídá:

„To bude asi motyčínské sváteční chilli. To abych si vzal antikorovou lžíci, hliníkovou by mi to spálilo.“ Ochutnal a znalecky prohodil. *„Středně ostré chilli, příliš mnoho papriček z konzervy. Agresivní směs pepře, cibule a česneku. Ale je to bezpečné pro všechny včetně dětí. Příjemně prokrví.“* Opravdu, guláš měl grády, že by to slouplo barvu ze silnice. Heřmánek si nabral misku a s chutí

polknul první lžíci. Polknul, vyvalil oči, na čele mu naskočil pot a začal lapat po dechu. Najednou vyhrknul. *„Nemůžu zaostřit oči, střeva mám v jednom ohni. Strašně to pálí. Přestávám dýchat.“* Roman se začal smát a povídá: *„Neřvi, to jsem tam dal jen poloviční nálož, než je u nás zvykem.“* Moc legrace u jedné obyčejné večeře.

Stylové domky v Argentálu

Slunce, víno pohoda

Po vydatné večeři se sedělo, diskutovalo dlouho do noci. Popíjelo se vínko, pivko, zkrátka každý na co měl právě chuť. Večer byl velmi teplý a každý vyprávěl, co právě potřeboval sdělit. Venca nám vyprávěl neuvěřitelné historky z haldy. Za každým slovem se napil z láhve krasohledu a bylo mu jedno, co zrovna drží v ruce. Seděl ve svém křesílku a najednou v půli věty usnul na zubaře. Hlavu zaklonil, hubu dokořán, ruce rozhozený do strany. Tak mu povídám: „*Venco, co jsi teďka říkal, moc jsem ti nerozuměl?“ „Huuuáá.“ „A co jsi říkal?“ „Auuuuhááá.“ „A co jsi vlastně pil, že máš takovou dobrou náladu?“ „Auuuhááá,“* zahuhlal a zvrátil se ještě více na křesílku. Tak říkám: „*Není nad to si občas za pěkného večera pokecat s kamarádem.“* Kolem půl noci se diskuzní kroužky pomalu rozcházely na kutě. Děti si našly místečko na spaní u řeky. Ležely narovnány v jedné řadě a užívaly si zdánlivé volnosti. Rodiče byli v bezpečné vzdálenosti a to se jim moc líbilo. Když jsme si šli lehnout, tak Roman zjistil, že nemá karimatku. Tak si pod sebe položil krabici, kterou našel u popelnic, které stály nedaleko od busu. V té chvíli mu to bylo tak nějak jedno. Leželi jsme naskládáni vedle na mezi a řekli jsme si Dobrou. JK si ustlal nedaleko od nás a najednou Roman zamumlat pod vousy: „*O čem mluvíš*?“ a podíval se směrem, kde JK ležel. Chvilku bylo ticho a pak klidně odpověděl: „*No měl jsem brambory, které Venca dvakrát zvrhnul na zem a něco k tomu a ještě pár piv*. *A proč to chceš vědět magore, vždyť jsi seděl vedle mě.“* Chvilku byl klid a Roman opět povídá: „*A proč mi říkáš miláčku, já nejsem buzna.“* Najednou se JK otočí a povídá: „*Já nemluvím s tebou, ale telefonuji se svou Ivankou, a už drž hubu, já chci spát.“* Moc veselý příběh před spaním.

druhý kemp - Argentál

druhý den ráno

šéf kuchař Václav v akci

Sobota 4.7. St. Enimie

Tento den jsme měli namířeno na Lot a tak se už od rána všichni připravovali na novou řeku. Bylo opět velmi teplo už od rána. Snídaně v trávě proběhla bez problémů a krátce po deváté jsme zamávali příjemnému plácku a odjeli jsme na nákup do ALDI. Teploměr nemilosrdně ukazoval, že nás opět čeká tropický den. Vedro na padnutí. I Mouchy byly líný a držely se jenom Venci a PíBího. Před odjezdem jsme doplnili kanystry vodou a poté jsme vyjeli. Když jsme projížděli kolem řeky, bylo nám všem jasné, že se dnes nesvezeme. Zoufale málo vody v korytě jasně naznačovalo, že budeme pokračovat dále na řeku Tarn. Čekalo nás 250 km. Do starobylého městečka St. Enimie jsme přijeli krátce po 16 hod. Na parkovišti hned vedle řeky bylo dost místa i pro náš autobus. Všichni jsme byli vyhřáti z busu a v okamžiku byli v řece. Teploměr ukazoval 40° C ve stínu. Usadili jsme se na břehu a užívali si vodní pohody. Naproti nám byla velká skála, kterou děti i dospěláci využili k adrenalinovým skokům do velké tůně. Bylo to pěkné zpestření velmi parného odpoledne. Před odjezdem jsme zašli do příjemné hospůdky. Dali jsme si vínko, pivko děti nešizenou zmrzku. To byla sladká tečka před odjezdem, než jsme kolem 19 hod odjeli bydlet. Po necelých 14 km jsme byli na místě. Bus jsme chtěli uklidit co nejvíce ze silnice na kamennou cestu, která vedla k řece. V cestě nám bránila dvě zaparkovaná auta. Po chvilce čekání jedno auto odjelo a situace se vylepšila. Ke druhému po půl hoďce dorazila paní ve středním věku a začala dobrá estráda. Dáma totiž neuměla couvat, což v dané situaci byl pro ni zásadní problém. S pomocí Boží a Erika, který ji točil volantem, se nakonec dostala z té šlamastiky a nakonec nám i zamávala. Začalo se vařit a začal další romantický večer. K řece to bylo jen pár desítek metrů, takže podvečerní koupačka byla samozřejmostí. Děti si opět udělaly svůj samostatný bivak na břehu. Byl to velmi příjemný pohled dívat se na patnáct dětí, jak leží ve spacácích vedle sebe a užívají si velké dobrodružství. Dospěláci si otevřeli la bomby a užívali si také svoje dobrodružství. Brnkalo se na kytarky, vyprávěly se historky. Výborná nálada vydržela až do půlnoci. Poté se postupně společnost začala rozpouštět a odešlo se na kutě. Každý si do svého osobního deníčku zapsal moc hezký den.

Městečko St. Enimie

léto jak má být

zde jsme byli dobře zašití

Neděle 5.7. řeka Tarn - St. Enimie - les Detroits 20km

První pohyb v ležení jsem ráno zaznamenal kolem půl osmé. Byl nádherný klid a v kaňonu byl slyšet jen ranní cvrkot ptactva a šumění čiperné řeky. Slunce opět slibovalo velmi teplý den. Ostatní ještě polehávali a užívali si klidné ráno. Postupně se celé ležení probralo, a v deset hod. jsme odjížděli zpět do St. Enimie. Před odjezdem jsme si dopřáli osvěžující zmrzku a kolem poledne už všichni seděli v lodích a vydali se po ne příliš rychlé řece do kouzelného kaňonu řeky Tarn. Vody bylo spíše méně, ale zato byla velmi čistá a teplá. Bylo se stále na co dívat. Pěkné skalní převisy, kamenné opuštěné domy ve stráních, zkrátka to, co se nikde jinde nedá vidět. Po necelé hodince jsme dopluli k městečku St. Chely, kterému vévodí starý kamenný most. Zde byla koupací pauza. Dominantou tohoto místa je malý vodopád, který dodává místu punc dokonalosti. Lodě jsme zaparkovali na pravém břehu na kamenité pláži. Vedro bylo na padnutí a tak jsme se asi hodinu cachtali v řece nebo líně váleli na slunci. Po hodině příjemného lenošení jsme pokračovali dál. Řeka byla líná a tak jsme se pluli pomaleji, než bylo v plánu. Cestou jsme se ještě několikrát zastavili na koupání a malé osvěžení. Na vodě jsme už byli sedm hodin a stále jsme nebyli v cíli. Slunce už přestalo svítit do kaňonu a pomalu se začala vkrádat malá nervozita, kdy vlastně budeme v cíli. JK dnes neplnil pozici poslední lodě a výsledek se dostavil. Některé posádky nevěděly, kde se končí. Dětským posádkám docházely síly a tak velké mezistupy mezi jednotlivými loděmi nabraly hrozivých mezičasů. Kolem osmé hodiny jsme už ale byli zase všichni pohromadě a nálada se opět vylepšila. Bleskové navázání a odjezd do kempu byla už jen otázka několika minut. Krátce po deváté jsme už stavěli stany v nádherném kempu. Po krátké aklimatizaci jsme skoro všichni odešli do místní hospůdky na večeři. Místní krasavice byla z naší návštěvy nadšena a lítala kolem nás jak zapálený noviny. Po dlouhé době měla solidní kšeft. Nestačila nosit a plnit naše objednávky. Úžasný den byl zakončen velmi příjemným posezením v zahradní restauraci. Venca měl formu, ačkoliv neumí ani slovo francouzsky, solidně se nalil a diskutoval s každým, kdo přišel do baru. Spát se šlo kolem půlnoci. U busu ještě proběhlo pár veselých diskuzních příspěvků, ale po několika minutách už všichni ulehli a užívali si nádherné teplé noci ve spacáku.

Před vyplutím do kaňonu řeky Tarn

začíná velká vodácká pohádka

St. Chely

Zde jsme si užívali nádherné odpoledne

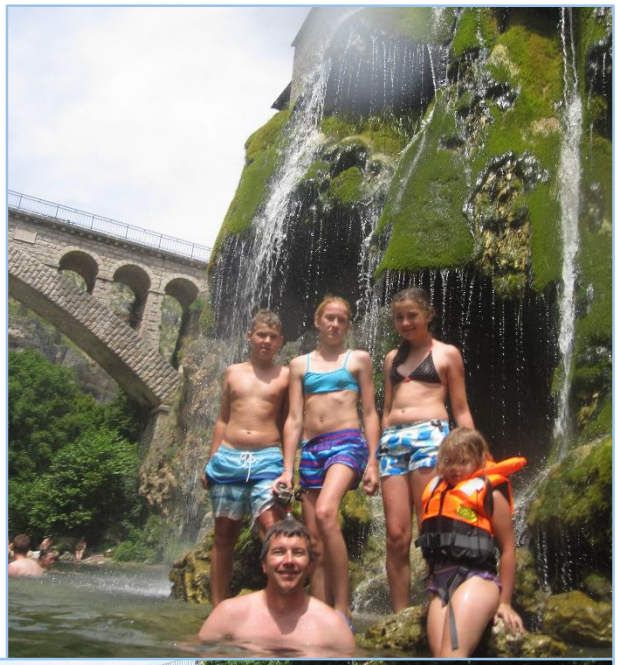

Na vodě se musí dodržovat pitný režim

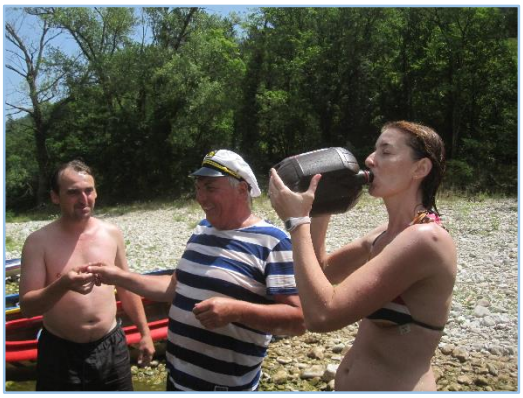

na řece bylo i dost legrace

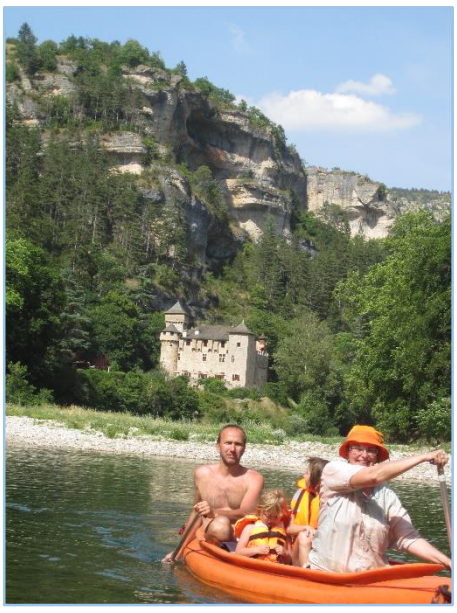

v kaňonu řeky Tarn

v kempu la Bele Etalle

Pondělí 6. 7. řeka Orb Vieussan – Roguebrun 21 km

Krásné ráno v úžasném kempu. Nádherný trávník a ještě skvostnější počasí. Každý z nás se probouzel s úsměvem na tváři. Nebylo nikoho, kdo by měl důvod se mračit, jenom Venca se šklebil, že neměl po ruce vychlazené pivo. Místní sociálku jsme využili všichni. Teplá sprcha a usmívající se slunce nasazovalo všem dobrou náladu už od rána.

Odjezd byl stanoven na desátou. Při odjezdu nás kempířka a šenkýřka v jedné osobě vyprovodila milým úsměvem a dlouho mávala. Za včerejší útratu nám dala solidní slevu za pobyt. Na oplátku dostala od nás dvě vychlazené pivka a Roman ji dvakrát zatroubil. Cesta na řeku Orb nebyla dlouhá. Cestou jsme se zastavili v super U na nákup. Na vodě jsme byli už

kolem 14 hod. Lodě jsme nanosili kolem kamenného mostního pilíře a po necelé půl hoďce byli všichni připraveni usednout do lodí. Hned na začátku jsme museli proplut staveništěm. Stavebnici prováděli přípravné práce na stavbě nového mostu. Při projíždění řeky, která byla nahnaná do úzkého koryta, mi vypadl malý Luboš z lodi. Trošku si zaplaval a po chvilce už byl zase v pohodě zpátky v lodi. Každou chvilku jsme zastavili na pěkném místě a užívali si koupačky. Děti skákaly z velkých kamenů do vodního proudu a užívaly si plavání ve vracáku. Některé úseky na řece vyžadovaly dost technické řešení. Ale všichni si to užili posvém. Kolem půl sedmé jsme dopluli do cíle. Roman seděl uvelebený v křesílku v řece, popíjel pivko, chladil si haxny a vyhlížel nás. Když jsme dorazili, začal normální cvrkot. Každý si zabral pro sebe to nejlepší místo a začalo se vařit. Slunce bylo ještě vysoko nad obzorem a bušilo do nás převelikou silou. Po večeři jsme si vytvořili přírodní lázně v jedné písčité laguně. Seděli jsme v kroužku v křesílkách v teplé řece. Mezi námi balancovala na vodě la bomba a bylo nám moc dobře. Hodnotili se den a vůbec, jak je krásně na světě. Večer Heřmánek brnkal na kytarku a pil jak odsouzený, vydržel až do třech do rána, kdy odpadl poslední posluchač. Podíval se na svou kytaru a sám pro sebe si zanotoval: *„Odcházím do stanu nad ránem, kvalitním vínem omámen a vedle zvrací princezna a dál už to neznám, důů, důů, důů.“* Za kulturní program zaslouží velikou pochvalu a stejně tak i všechny děti za celodenní aktivitu. Kolem třetí byl v ležení už slyšet opět jen cvrkot cikád a šumění řeky.

v peřejích Orbu

chybička se vloudila

Čouďáci na pohodu

skákací Eldorádo

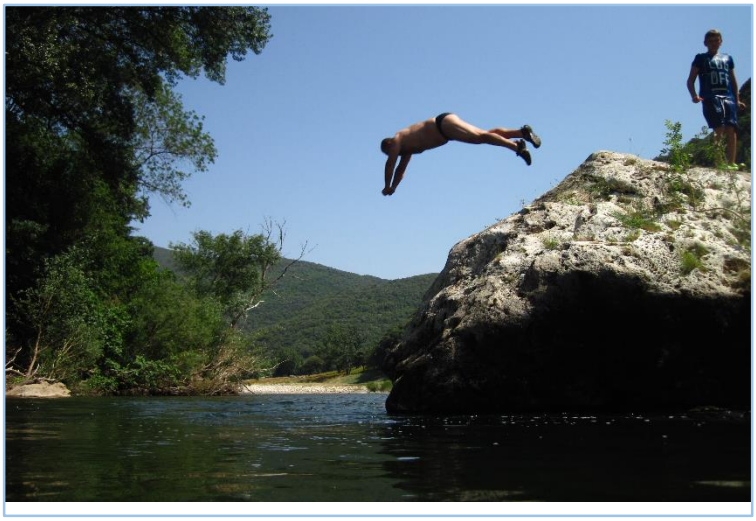

Viky, Nikol a Péťa, jako staří mazáci

Venca hlavou nahoru

tátové vyučují

rutina a mládí

Roguebrun - zde jsme se vyspali

Úterý 7. 7. řeka Herault 18 km Demolselles – le Villre

Vstávalo se kolem půl osmé. Venca se ujal role šéfa snídaně a za uvařenou česnečku dostal pochvalu. Ne, že by byla tak vynikající, ale nemusel jsem ji dělat a bylo jí dost. Roman také neměl připomínky a stále ještě nalitému Heřmánkovi to bylo úplně jedno. Ten vstával hodně po osmé. Bylo na něm vidět, že mu něco schází. Hubu měl vopuchlou a vypadal jak stará ropucha. Oči oteklé a jenom sípal. Spát šel za ranního kuropění a to byl výsledek. Hned se stal terčem veselých poznámek, ale ty šly tak nějak mimo jeho uši. *„Dej si antivykulín, kdo se má na tebe koukat,“* povídám. Jen mávl rukou, zasedl ke stolu a bez řečí se pustil do česnečky. Chrochtal a funěl, jako když jde svině z bukvic. Václav na něj civěl s otevřenou hubou a po chvilce útrpně prohodil: *„Ještě že jsem šel spát, takhle bych nechtěl vypadat.“* Já jsem se začal smát a povídám. *„Škoda, že ses neviděl na Dordogni, tam jsi dopil desátý pivo a flašku rumu a dmul ses pýchou. Najednou jsi omdlel a usnul jsi v křesílku na zubaře. Heřmánek má proti tobě nóbl fazonu.“* Na to Václav něco zamumlal a Heřmánek neříkal nic. Když dojedl, znova usnul na stole. *„Kluci, dáme si pivo, mělo by nás to uklidnit,“* povídám. Než jsem to dořekl, pivo bylo na stole a úsměv zdobil každého u stolu, jen Heřmánek ale dál seděl s hlavou v dlaních. *„Jardo, včera dojel Froom první a Contador má 30 vteřin ztrátu,“* sděluji mu další podrobnosti ze včerejší etapy Tour. Ani nezvedl obočí a mezi zuby ztrápeným hlasem procedil. *„To je výborný,“* a chrápal dál. Odjezd byl jako vždy na devátou. Vráťa také nevěděl, kdy má jít spát. Ještě dvacet minut před odjezdem funěl ve spacáku jak starej krokodýl. Ale se zvýšeným úsilím nastoupil do busu těsně před devátou. Posnídal pivko v buse a byl v pohodě. Slunce opět pařilo a klima v buse jela na doraz. V buse byla jako vždy výborná nálada, jen Heřmánek pospával. Najednou se Šárka přišourala do přídě busu a potichu povídá. *„Kluci, mně je špatně, budu blejt.“* Roman reagoval jako pravý profík. Při první příležitosti zastavil a nechal Šárku nadýchat se a postavit se trochu na vetché nohy. Po nástupu se posadila na přední sedadlo a vypadala dost bledě. Vzal jsem pivo, strčil jsem ji ho do ruky a vyzval jsem ji, ať se napije. Jenom zavrtěla hlavou a štítivým pohledem ho razantně odstrčila.

Na této pláži jsme začali plavbu po řece Herault

Tak jsem ji musel poučit a povídám: „*Víš Šárko, na Slovensku mají jedno rázné přísloví. Není umění smát se, když se ti chce brečet, ale je umění chlastat, když se ti chce blejt.“* Na to dál reagoval Erik. *„Doufám Šárko, že v Budějovicích neříkáš, že jsi z Kladna, ať nám neděláš ostudu.“* Jenom mávla rukou a něco tichým hláskem zamumlala.

v peřejích Heraultu

na pohodu

příprava večeře

Cestou jsme zastavili v Clermontu na nákupu. Do cíle jsme měli cca hodinku, každý se bavil po svém. Já jsem pozoroval okolí. Slunce stále pařilo a najednou vidím stát nehybně koně na pastvě. Nikde ani strom či jiný zdroj stínu. Vedle mě sedící a čtoucí JK byl zabrán do četby, tak jsem s ním zatřásl a povídám. *„Jardo, ty víš všechno. Muže kůň dostat úpal? Z*nalecky zvedl obočí a prohodil: *„Proč ne, a proč se ptáš?“ „No, mám starost o toho koně na tom poli.“* JK zašátral v báglu, vytáhl placatku a dobrácky mi ji podal. „Je *vidět, že jsi dobrý člověk a máš rád zvířata, to je důvod si dát kořaličku,“* Roman, který nás poslouchal, se jen zazubil a prohodil, něco jako že jsme velcí pomatenci. Na startu jsme museli svést slovní souboj s francouzskou byrokracií. Spíše to byl souboj s velkými pitomci. Místní posluhovači vodácké půjčovny nás nechtěli pustit k řece. Vyjednávací mandát dostala Jana. Jedna z mála vládla francouzštinou a musela vyjednat po telefonu se šéfem podmínky. Až po zaplacení 100 EURO nás laskavě nechali dát lodě na vodu. Úžasná řeka ale nechala brzo zapomenout na ty pitomce. Příjemné koupačky a svižné úseky byly velkou odměnou pro nás všechny. Užívali jsme si plavbu a k Dáblovu mostu, kde byl cíl etapy. K mostu jsme dojeli něco kolem 18 hodiny. Po doplutí jsme se věnovali koupání a cachtání v chladivé řece. Pozorovali jsme místní mladíky, jak skáčou z kamenného oblouku do řeky. Teploměr stále ukazoval 32 ^{0}C ve stínu. Vedro na padnutí. Když nastal čas, tak jsme lodě odnosili cca 50m do mírného kopce k busu. Po navázání se většina šla ještě vykoupat a odjelo se bydlet na předem určené místo. Pěkné velké odpočívadlo hned vedle vinice bylo prázdné. Každý se zabydlel a staral se jen o příjemné věci jako je dobré jídlo a pití. Večer se nic zvláštního nedělo až na to, že Venca se opět ujal role šéfkuchaře. Kecy měl dobrý, ale ruce zase nějaké olšové. Na co sáhl, to leželo hned na zemi. Jak by řekl starý Hofman: „*Venco strč si ruce do prdele a tam si je ulom*.“ Špagety toho byly důkazem. Roman, když je sbíral se země tak mu povídá: „*Venco*, *ty na nic nesahej a drž se jenom piva.“* Kolem jedenácté už byli všichni v pohádce a sladce spali. Venca byl ve spacáku nějak divně zkroucený, možná že si vzal radu starého Hofmana k srdci a chtěl se polepšit.

Středa 8.7. Ardeche

Budíček před sedmou nedělal nikomu velké problémy. U snídaně se už Šárka zase smála a Venca opět zvrhnul polívku. To už nikdo nekomentoval. Bez řečí jsme postavili na jinou a Vencu poslali na dříví, i když jsme ho vůbec nepotřebovali. Jeho ruce připomínaly přední nohy klokana. Ruce starce po těžký obrně jsou proti Vencovým pařátům ruce chirurga. Měli jsme před sebou delší přejezd na kultovní řeku Ardeche. Kolem osmé jsme už seděli v buse a sledovali pěkné okolí. Do Valonu jsme přijeli kolem dvanácté hodiny. Chtěli jsme se vyhnout prvním třem km, které jsou vždy nejvíc dramatické z hlediska počtu lodí na řece. Nekonečné barevné pole zmítajících se nevodáků na řece nás vůbec nelákalo. Jeli jsme hned přímo k přírodnímu mostu Pont d Art, kde jsme měli v úmyslu hodit lodě na vodu. Jenže, nebylo nám to umožněno. Všude zákaz. Jedna dobrá ženská duše nám poradila, že kousek odsud je kemp, kde to bude bez problému. Popojeli jsme asi cca 1km a opravdu. Lodě jsme si mohli nanosit k řece. Bylo to cca 200m stále z kopce. V recepci jsme zaplatili 50 EUR. Tato etapa měla být opět zpestřena nelegální bivakem v kaňonu, který leží v chráněné oblasti. Už jsme to několikrát udělali, a nic nebránilo to udělat znova. Slunce opět hrálo první ligu, někteří jedinci přišli s návrhem rozhodit posádky. Proti tomu jsem neměl vůbec nic. Těsně před odjezdem jsem vznesl dotaz, jestli každý má loď a své pádlo všichni to odkývali. Roman se odebral k busu a odjel. Měli jsme se setkat až druhý den v St. Martinu. Jako první odrazil od břehu PB s Eliškou. Po chvilce přišla Linda a povídá: *„Fído, holky nemají loď, co mám dělat?“* Vyvalil jsem na ni oči a nevěřil jsem svým uším. *„Co jsi to říkala?“ „Péťa a Nikola nemají loď.“*

Lodě jsme nanosili přes kemp dolů k řece

Konečně vyplouváme

„A to mi říkáš teď, když Roman je už pryč a PB na řece.“ Pokrčila rameny a dala mi jasně najevo, že to není její věc starat se o loď vlastních dětí. Ještě, že mám bohatý tréning s Démony. Zalapal jsem po dechu a vytrhl jsem pivo Šimimu z ruky, který stál vedle mě. Tak to pěkně začíná, Roman v háji, dvě děti navíc. Začalo se jednat. Přivolali jsme nazpět PB a oznámili mu tu čerstvou novinu.

peřej Černý zub

On jako hlava velké rodiny málem zkolaboval. Začala dost hloupá až blbá diskuze a vzájemné obviňování, kdo za to může. Po rychlém hovoru s Romanem se situace vylepšila a za hodinku jsme mohli konečně vyplout. Řeka byla opět ve formě a malé zpoždění nakonec nikomu tak moc nevadilo. Brzo jsme na to zapomněli. Užívali jsme si nádherné přírodní scenérie, vodácké pastičky a peřejnaté úseky. Po čase připlouváme k známé peřeji Černý zub. Je to ne příliš obtížná pravotočivá peřej, kde

v levé části cca 3m od břehu ční z vody velký šutr. Silný proud nažene loď na levou stanu přímo na skálu. Ze sta francouzských lodí se zde sto cvakne a sem tam i česká. Vzniká zde velké dramatické divadlo. Lodě nekontrolovaně narážejí do skály a posádky se ocitají v silném proudu. Všude někdo plave. Lodě, vodáci, bagáž a vzniká velký vodácký chaos a zmatek. Pro vodáky z Čech veliká zábava. Většina z nás obtížné místo s přehledem zvládla. Zde dohlížel nabušený opálený svalovec, který pomáhal trosečníkům z vody ven. Po projetí peřejky jsme si zde udělali malou pauzu. Byl čas na osvěžení a malou

svačinku. Užívali jsme si vodních radovánek. Děti skákaly do proudu a nechaly se volně unášet proudem. Opalování, koupání zkrátka příjemná letní idyla. Najednou zazněla píšťalka a svalovec si nás svolal do na jedno místo.

V kaňonu řeky Ardeche

Černý zub a Šimi

Mišák s Terkou

Pak se nám snažil vysvětlit, že už dál nemůžeme plout. Někteří z nás neměla sebou záchrannou vestu. Jako trumf nás nakonec upozornil, že na vodě jsou příliš malé děti. Marná byla diskuze, nechtěl slyšet žádné argumenty. Jenom striktně trval na svém, nikam nejedete, nemáte vesty. Konec. Když jsme se mu snažili vysvětlit, že nemůžeme respektovat jeho sice pádné argumenty, ale že musíme pokračovat dále. Jenom valil obrovský oči. Rázně gestikuloval a vypadal dost neoblomně. Po půl hodině marného vyjednávání jsem zavelel k odjezdu. Naskákali jsme do lodí a pozvolna a odjeli. Ještě jsem si stačil všimnout, že začal dlouze telefonovat. Cestou jsme mu dali patřičných jmen a dál si užívali krásné řeky. Cíl byl pláž hned vedle skalní katedrály, kde bylo naplánované přespání. Po necelé půl hoďce, najednou kluci hlásí.

„Fído, támhle jsou policajti a vypadají, že jsou hrozně naštvaní a mávají na nás. „Tak to vemem při pravém břehu a unikneme jim,“ pronesl jsem žertovně. Najednou vidím dva policajty, jak sedí na mé lodi, a neobratně pádluji přímo k nám. Nevěřil jsem svému oku. Co dělají policajti na mé lodi? Dopádlovali na druhý břeh a razantním pískáním nám naznačovali, že musíme ukončit plavbu. Z domova všichni víme, že s policajty a s čerty nejsou žerty. Museli jsme postupně všichni přistát na levém břehu. Zde nás čekalo překvapení. Dvanáct po zuby ozbrojených policajtů s pistolemi u pasu a v neprůstřelných vestách. Nahnali nás do kupy a začala pro nás dost groteskní situace. Jako správní četníci měli rozdělené role. V roli hodného policajta vystupovala ne příliš pohledná žena středního věku a jako zlý policajt velký, statný urostlý chlap. Určitě se jmenoval Krišop. Začala diskuze, z které jsme nemohli vyjít nikdy jako vítězové. Jejich argumenty byly jasné. Nemáme všichni vesty. Máme na vodě děti mladší sedmi let. A na řece nesmí nikdo po sedmé hodině být. Po marné diskuzi jsme museli naskládat lodě na hromadu a po svých se museli vydat na hodinový výšlap do velmi slušného kopce po kozí stezce. Čekalo nás 250 výškových metrů převýšení.

Policejní komando v akci, právě jsme zatčeni

Než jsme se vydali na cestu tak jsem si dovolil vyfotit policejní komando. Krišop byl bystrý a přiskočil a nekompromisně mě vytrhl foťák z ruky a vymazal dokument o akci. Pohrozil mi, že pokud budu fotit, hodí foťák do řeky. Nakonec se ukázali jako slušní lidé a děti vyvezli v policejních autech na silnici. Pro děti jízda policejním autem byl neskutečný zážitek. Pro nás také. Výšlap a vedro nám všem vzal zbytek bojovnosti. Když jsme dorazili na vrchol kaňonu, Roman se svým mercedesem už na nás čekal. Jako správní policajti věděli, kde právě je a zahnat ho, kam potřebovali. Ještě před nástupem nás upozornili, že musíme odjet do kempu a zítra musíme mít všichni vesty. Pokud ne, hříšník zaplatí 100 eur. Po velké sprše jsme odjeli na předem známé místo k řece Cele. Za hodinu jsme byli na místě. Pěkné zastrčené místo hned vedle silnice bylo prázdné až na odstavený nákladní přívěs. Bylo stále teplo a foukal velmi silný vítr.

Co nebylo uvázaný, to lítalo někde v povětří. Místo na vaření a večerní posezení jsme si našli mezi busem a přívěsem. Tam to foukalo nejmíň. Po večeři jsme rozebírali akční den. Nakonec jsme se velmi zasmáli a brali jsme to jako bonus a varování do budoucna. Vždyť policajti i svalovec dělali jenom svoji práci. I když z našeho pohledu mohli udělat výjimku. Po večeři jsme se sedli a probírali už s nadhledem prožitý den. Večer si užíval ředitel autobusu, měl dobrou náladu a začal: *„Jdu k busu a najednou slyším hůůů, hůůůů, hůůů. To jsou asi policajti. Když vylezu nahoru, tak jsem je zahlídnul a mávám na ně. Z policajtského auta vystoupí čtyři hovada a jdou přímo k busu. Jeden černoch byl o dvě hlavy větší než já, mi začal něco sděloval. Asi francouzsky, protože jsem mu nerozuměl ani slovo. Pak asi spustil anglicky. Tak si říkám, chlapče, to si taky moc nepokecáme. Já umím jen šest slov německy a tři maďarsky. Stále něco povídal a to mě trochu znervóznělo, ale vypadal, že se se mnou nechtěl prát, což mě trochu uklidňovalo. Nakonec jsem mu porozuměl, že je nějaký problém. Tak mu plynnou češtinou hláskuji, můj lííídr máá proobléém. Při tom jsem si dával pozor na přízvuk. Zakýval hlavou a dokonce se usmál. Pochopil, že nejsem totální dement. Tak mu znova pomalu říkám. Asi pojedůůů někam za váááamiiii. Vyvalil nechápavě oči a tupě na mě civěl. Tak jsem to ještě zopakoval rukama. Jedeme tam, zavrtěl hlavou a ukázal na druhou stranu. Chtěl jsem odjet někam se otočit, ale to razantně zamítl. Zastavili dopravu a přikázali mi se otočit se na místě. Tak si říkám, kluci, dobrá, ale to jste mě ještě neviděli couvat.“* Moc jsme se nasmáli a Erik dodal. *„Já Krišopovi povídám. Jak se to tady jmenuje? Abychom mohli zavolat řidiče. A on mi naznačil, abychom neměli starost, že si ho kolegové brzo najdou.“* Každý přidal nějaký zážitek a Hrobník zvesela povídá. *„Mě akorát scházelo k dokonalosti, abych slyšel. Sem se mi dívejte, sem se mi dívejte.“* Já jsem doplnil, jak jsem volal Romanovi. *„Už tě zatkli?“ „Nás už jo.“ „Tak se připrav, za chvíli máš železa na rukou.“* Hanka Kouřilka měla také dobrou fazonu, když jim naštvaně vysvětlovala, že u nás by to žádný policajt francouzskému turistovi na Vltavě neudělal. Moc jsme se bavili. Vítr neutichal a kolem půlnoci jsme se postupně začali rozcházet.

Čtvrtek 10.7. Ardeche – Toulorenc

Budíček byl v osm. Pomalu jsme se dávali dohromady a připravili se na odjezd zpět na Ardeche a pak do nitra Provence do soutěsky Toulorenc. Ranní koupel v řece Cele byla velmi příjemná. Kolem deváté jsme už opět seděli v buse a mířili zpět do místa, které jsme včera nedobrovolně opustili. V zatáčce jsme byli před jedenáctou a vydali se už všichni s vestami dolů k řece.

Zde jsme zahlédli pečlivě zamaskované strážce zákona, kteří nás z úkrytu pozorovali. Kolem půl dvanácté jsme naskákali do lodí a spokojeně jsme vypluli. Vesty jsme po chvilce odložili a vystavovali své těla opět pálivému slunci. Po necelé půl hodině jsme dojeli k místu ke skalní katedrále, kde jsme měli včera spát. Udělali jsme si krátkou zastávku na koupání a malý bufet. Opět začal foukat velmi teplý silný vítr. Naštěstí nám foukal do zad a tak plavba byla příjemná. Do St. Martina jsme dorazili kolem půl třetí. V pohodě jsme navázali a šli se na chvíli posadit do místní hospůdky. Šimi neznalý místních poměrů si objednal big beer. Přinesli mu velký tuplák světlých patoků, když se napil, tak si málem ukousl jazyk, jak se zakuckal při prvním kontaktu s pivem. Podruhé jsme ho málem museli oživovat, když zaplatil za ten malvaz 16,5 EUR. Po doplnění kanystrů vodou jsme odjeli na známé naše tábořiště pod větrnou horu Mont Ventoux. Zastávka v Super U byla už jenom třešnička za velmi povedeným dnem.

katedrála

koupačka pod katedrálou

svačinka, relax

no, není to nádhera

poslední koupačka, do cíle cca 2 km

Ústí kaňonu

Malý a velký Sádlo

Autobus se zastavil krátce po sedmé. Milé místo nás opět přivítalo s otevřenou náručí. Bylo stále ještě velmi teplo. Využili jsme místní Welnes. Říčka Toulorenc zde vytvořila příjemné malé jezírko, které jsme využili k osvěžující koupeli. Večeře proběhla opět podle stejného vzorce. Konzerva, něco k tomu, pivo, vínko a také veselá lahvinka. Sedělo se v hloučku a opět jsme hodnotili zážitky. Znova jsme probírali policejní akci a moc jsme se nasmáli. Brnkalo se na kytarky a najednou velekněz chlastu Venca zavelel. *„Dáme Ballantinku!“* a zubama ukousl zátku a dlouze se napil. Pozorovat velekněze při pití je velký zážitek. Pusa vyšpulená, úsilí nezměrné. Pak podal lahvinku vedle sedícímu PíBímu. Ten jenom zavrtěl hlavou a prohodil: *„Já tohle nebudu, bolí mě hlava.“ „No, jestli nemáš příliš utaženou svatozář,“* povídám a sebral jsem mu z ruky metlu civilizace. Venca při večeři jenom dvakrát zvrhnul pivo a jednou polívku. Mezi tím vyprávěl své zážitky z haldy. Roman, který je prakticky jeho soused z Motyčína, mu vždy hlasitě přikyvoval. Když Václav měl pauzu, předal veslo Romanovi a ten hned spustil. *„To jednou jsem šel s Mackem odpoledne do bankomatu. Šli jsme kolem domu, kde bydlí taky takovej magor, jako je Venca. Vidíš támhle to okno, ukazuji Mackovi. To je hrozně zrádný okénko. Vždycky když na něj zaklepáš, otevře se a dostaneš panáka. Tak jsme zaklepali a domů jsme se dostali až v jedenáct večer hrozně nalitý.“ „Tak to je veselá příhoda,“* hlesl Mišák a přidal také ze svého velmi žíznivého soudku. *„Mně se tohle stává vždycky, když jdu kolem dveří nějaké velmi přitažlivé hospůdky.“* Roman si dal pivko a pokračoval. *„Já když jdu na Kuklik a trochu to přetáhnu, tak se mi Marcela vždycky zeptá druhý den, v kolik jsem přišel. Tak jsem si řek, že ji jednou převezu. Když jsem se tůhle vracel nad ránem, tak jsem si moc dobře prohlédl hodinky. Ráno jsem očekával pro mě trapnou otázku, v kolik jsi přišel z hospody.*

Marcela se na mě přísně podívala a povídá.“ „Můžeš mi říct, kdo tam všechno byl?“ „Úplně mě vyrazila vidle z ruky, a vzpomněl jsem si jenom na Doubka.“ Veselí nebralo konce. Dobrá nálada neodcházela a všeho bylo stále dost. Václav chtěl po delší době něco moudrého prohodit a nějak se do sebe zamotal, a vypadla z něj hrozná hovadina. Yenda se smál a povídá: „*Venco, ty mě připomínáš mého kamaráda, tomu když měřili IQ tak před nim těsně skončilo sedlo od koně.“* Šimi, který seděl a moudře naslouchal, také přiložil polínko. „*Já jsem taky jednou šel jednou na vojtěšku pro králíky. S nůši na zádech jdu kolem hospody a narazil jsem na pár dobrých lidí. Začali jsme hokejem a skončili jsme děsně nalitý. Doma jsem pak marně vysvětloval. Kde mám nůši a proč králíci řvou hlady.“* PíBí který se smál, až se za cop popadal, najednou prohodil. „*Já měl také kamaráda a ten žil dvojím způsobem.*

Do šesté hodiny byl vzorný katolík a od půl noci do rána zvrhlík, kterému nebyla žádná neřest cizí. Zvířata ze ZOO by mohla vyprávět, kdyby to uměla.“ Hrobník pokračoval: „*Jo, toho znám, vždycky když se nalil, tak si nohy myl v ponožkách.“* Zaznělo ještě několik veselých historek a dobrá nálada pokračovala. Erik seděl v křesílku, měl přes haxny deku jako důchodce zničehonic prohodil. „*Zítra, jak nebude 50° C ve stínu, tak nikam nejedu*.“ Když byl měsíc nad velehorou Provence, pozvolna zábava utichla a šlo se do hajan.

Pátek 11.7. Mount Ventoux – Toulorenc

Probuzení pod legendární horou Provence je vždycky příjemná chvíle. Vstávalo se opět do sluncem prozářeného dne. V plánu byl výjezd na Mount Ventoux. Odjíždělo se něco po deváté. Na křižovatce Pas de Ventoux jsme odpojili vlek. Uklidili jsme ho na malý plácek hned vedle popelnic. Kola jsme založili kamenem a dál jsme pokračovali bez vleku. Na vrchol hory jsme dorazili před polednem. Zde jsme se zdrželi jednu hodinu. Pobyt na vrcholu jsme využili k nákupu suvenýrů a k volnému poflakování mezi spoustou turistů. Obdivovali jsme nádherná kola, na kterých dojeli na vrchol amatérští cyklisté ze všech koutů světa. Spoustu lidí a kol všech značek vytvářeli hotový turistický Babylon. Já s Heřmánkem jsme zavzpomínali na nedalekou minulost, kdy jsme se sami škrábali na ten příšerně dlouhý kopec (26 km). Šílená, ale nádherná dřina. Krámky se suvenýry a všemi možnými cetkami byly všude kolem. Z vrcholu, který je ve vysoký 1912m, byl nádherný výhled do okolní krajiny. Když nastal čas, odjeli jsme zpět do soutěsky Toulorenc. Busem jsme zajeli až dolů mezi vinice. V romantické soutěsce jsme se zdrželi dvě a půl hodiny a poté jsme se přesunuli do městečka Vaison Romane. Zde byl určen čas na poslední nákup všeho potřebného před odjezdem domů. Příjemné městečko nabízelo spoustu zboží a příjemných zážitků. Kolem půl šesté jsme se vydali na delší přesun do Burgundska na řeku Loue k městečku Lods. Čekalo nás 594 km. Na určené místo jsme dorazili něco před půl nocí. Na příjemném travnatém plácku hned vedle řeky jsme se zabydleli během okamžiku. Rychlá večeře, něco k zapití a během hodiny byl už v tábořišti klid.

Obr Provenc Mont Ventoux

soutěska Toulorenc

Sobota 12. 7. řeka Loue Lods- Ornans 21 km

Poslední den v cizině jsme zahájili vydatnou snídaní a generálním úklidem busu. Vynosili se všechny věci a následně jsme vymetli dva pytle odpadků. Autobus byl opět ve formě podle gusta jeho šéfa. Postupně jsme opět všechnu bagáž uložili na místo a připravili se na poslední plavbu. Měli jsme před sebou splutí pro nás neznámé řeky, která vypadala zajímavě. Byla čistá a čiperná. Okolní krajina byla úplně jiná, než jsme byli zvyklí z jihu Francie. Spíše připomínala charakter českých řek. Počasí jako vždy nám opět přálo a tak kolem jedenácté hodiny jsme byli opět na vodě. Čekalo nás cca 20 km pěkné plavby. Než jsme vypluli, projela kolem našeho tábořiště skupina českých vodáků, s kterými jsme se hlasitě pozdravili. Silnice věrně kopírovala trasu řeky, takže Roman měl usnadněnou práci ohledně komunikace s námi během plavby. Jízda byla pestrá, cestou jsme sjížděli pěkné peřejky a nezáludné jezy. Když jsme projížděli městečko Montgesoye, připadali jsme si jako v Krumlově. Pěkné domky s dřevěnými pavlačemi podepřené dřevěnými kůly, náhony na vodní kola, zkrátka pohádka.

Snídaně v trávě

Každý se rozplýval nad neskutečnou nádhernou řekou. Byla to opravdová třešnička na našem vodáckém dortu. Kolem třetí odpoledne jsme se dostali do městečka Ornans, kde byl přibližně naplánovaný konec plavby. Zastavili jsme u pěkné hospůdky a vytáhli lodě na břeh. V okamžiku jsme se stali hlavní atrakcí místních, kteří polehávali na krásném trávníku a vystavovali svoje těla slunci. Součástí kempu byla i lanová dráha, která vedla přes řeku, na které si obratnost a odvahu cvičilo spousta lidí. Většina z nás se usadila v milé hospůdce a dopřávali jsme si odpolední siestu. Jeden mladík obdivoval naše lodě a vyjádřil přání se svézt.

Dětská noclehárna

S Romanem se domlouvám na průběhu dne

Bez váhání dostal souhlas. Kroužil na lodi a užíval si obratnost lodě. K dovršení příjemných chvil Hrobník a Mišák provedli na Vydrách eskymáky. Pro místní to byl určitě velký zážitek. Eskymáka na otevřené lodi jistě do té doby asi nikdy neviděli. Asi po hodince jsme se vydali na zbytek plavby. Roman měl čekat někde na příhodném místě. Ten správný plácek byl ještě asi 5 km za městečkem. Navázání, rychlá večeře a předání medailí všem dětem za předvedené výkony, odvahu a vůbec za vodácké dovednosti.

Touto cestou jim všem děkuji za úžasnou atmosféru po celou dobu zájezdu, o kterou se velkou měrou zasloužily. Kolem 18 hod jsme vyjeli na zpáteční cestu do Kladna. Když jsme odjížděli, tak jsme se naposledy napili a vzdali hold bohu všech francouzských řek, že jsou všechny tak nádherné. Noční přejezd byl klidný a bez problémů a tak ve čtvrt na pět už jsme byli v pohodě na Kladně. Rychlá vykládka a Roman už po krátké době mohl vyrazit na další cestu. V sedm odjížděl do Itálie. Zkrátka chlap jak má být. My ostatní jsme se v pohodě rozcházeli do svých domovů. Zájezd byl jeden dlouhý řetěz krásných příběhů. Každý byl plný nových zážitků a tak jsme si řekli čau, někdy příště. Velmi povedený zájezd skončil a už se teď můžeme těšit na ten příští, který bude určitě ještě lepší.

Tak to viděl a zapsal Fída.

řeka Loue – chvíle před odjezdem

městečko Montgesoye

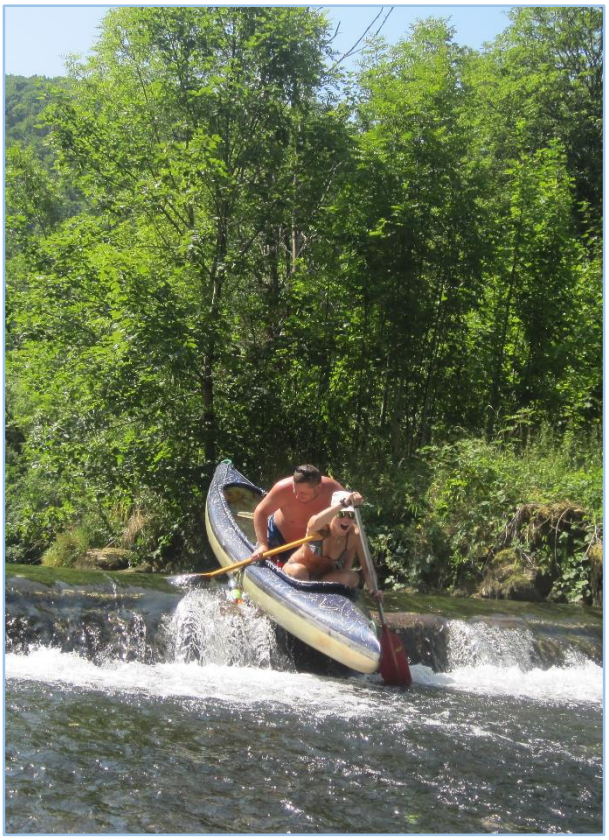

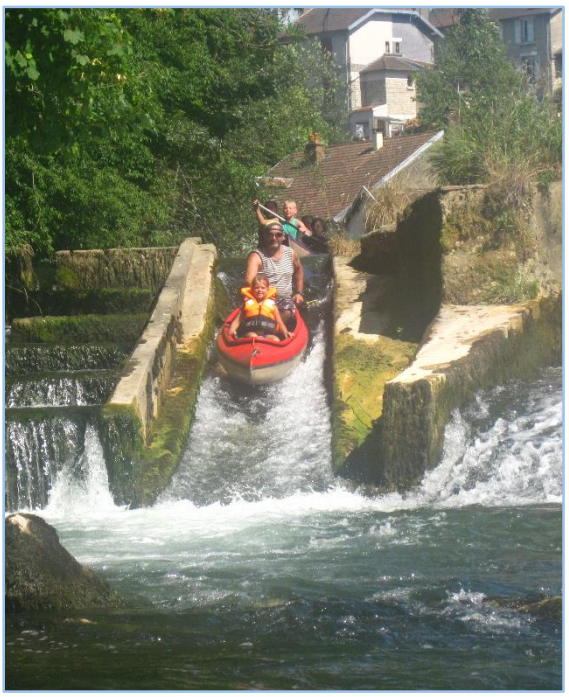

Ornans, místo kde jsme si užili poslední odpoledne

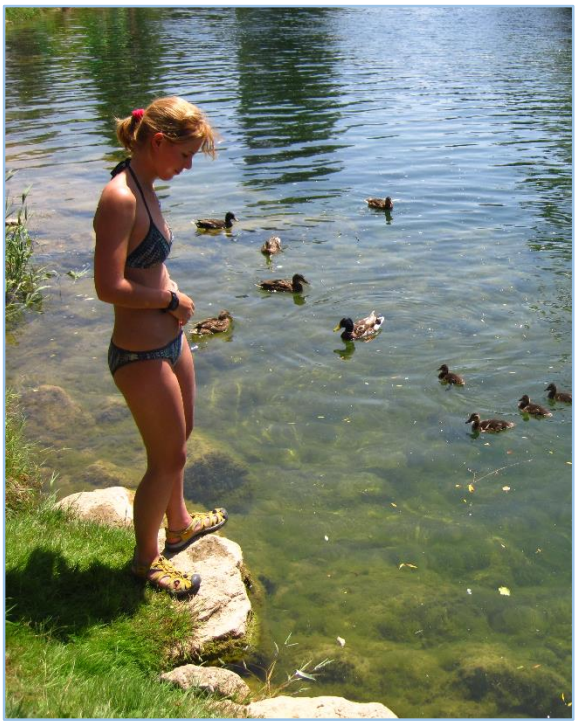

Závěrečné hodnocení a předání medailí

Konec